

τέτοια προσβολὴ ἀδύνατο. ἐννοεῖται, νῆαζα τίποτα στὸ στόμα μου... ὦ! ὄχι... Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὸ τραπέζι μου ἐκείνη, ποῦ τολμοῦσε νὰ κατηγορῇ καὶ τὸ γλυκισμὰ μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ἀπ' ἐναντίας, τὸ ἐπαίνουσε.

Η ΚΥΡΙΑ.— Καὶ ποῖος τῆς ζήτησε τοὺς ἐπαίνους τῆς, τῆς ἀθλίως;... Ἄ! ἐκὰτ' χρόνους νὰ ζήσω, θὰ ἔχω πάντα νὰ θυμᾶμαι αὐτὴ τὴν διαγωγὴ σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, μετ' εἰρωνείας.— Ἐκὰτ' χρόνους!... Πρὸ ὀλίγου ἔλεγες πῶς λίγο ἀκόμα ἔχεις νὰ ζήσης.

Η ΚΥΡΙΑ.— ὦ μὴ τρέμεις, ἂν ἀκούς ἐκὰτ' χρόνους!... τὸ φέρνω μόνο γιὰ παραδειγμα· τώρα νῆαζα ἐμπρὸς μου τὸν τάφο, θῆπεφτα μέσα καὶ θῆδινα τέλος στὰ βᾶσανά μου. Τότε θὰ ἦσαι ἐλεύθερος νὰ πάρῃς τὴ θεατρίνα σου!... Καὶ δὲν εἶνε σωστὴ θεατρίνα, μιὰ νέα ἐτοιμὴ πάντοτε νὰ δείχνεται στὸν κόσμον, καὶ ποῦ χωρὶς τίποτε κανεῖς νὰ τῆς ζητῇ, ἀρίνει τὸ τραπέζι καὶ στρώνεται στὸ πιάνο γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ δυὸ χέρια ἀράχνης καὶ τὴν ἄνοστή τῆς τῇ φωνῇ;... Ἄν ξεκολλοῦσες λίγο τὰ μάτια ἀπὸ πάνω τῆς θῆελεπες πῶς ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι πνίγονται στὰ γέλοια ἀπ' τὰ νιαουρίσματα τῆς... ἀλλὰ δὲν τὰ εἶδες αὐτά... πετοῦσες στὰ οὐράνια ὅταν ἡ ἀναίδης ἐτόλμησε νὰ σοῦ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς μὲ τὸ ξεσχισμένο τῆς τραγοῦδι:

Τὸ ὄνομα ἐκείνου ποῦ λατρεύω
Μέσ' ὅσῃν ψυχῇ μου εἶνε σκαλισμένο.

Δὲν τῆς ἔλειπε πλέον παρὰ νὰ σοῦ χάιδε μετ' τὸ χέρι τῆς τὸ κεφάλι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Λάθος ἔχεις, τὸ τραγοῦδι ἔλεγε: «Τὸ ὄνομα ἐκείνης ποῦ λατρεύω», καὶ ἡ δεσποινὴς Δουκοῦδρ' ἔτσι τοῦ εἶχε πῆ... καὶ εἶχε ἀκούσει.

Η ΚΥΡΙΑ.— Κάνε με τώρα πῶς εἶμαι καὶ κουφὴ!... Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν βλέπω ἀκόμα μπροστὰ μου ὅταν ἔλεγε: ἐκείνου, μὲ τὸ ξερὸ τῆς χέρι, τὰ θελά τῆς μάτια... καὶ τὸ στόμα τῆς τὸ τόσο, σὰν σπηλιά... Ἐνα μόνο ἀπορῶ, πῶς ὑπάρχουν ὄντα τόσο ἐπαίσχυντα, ὥστε νὰ τολμοῦν νὰ προκαλοῦν τοιοῦτοτρόπως ἕνα ἄνθρωπο πνιγμένο, μπροστὰ σὲ εἰκοσι πρόσωπα!... Ὅλοι μ' ἔβλεπαν μὲ λύπη, ὅταν στὸ ἐκαρτέ, κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ποῦ ἐπαναλαμβάνανε μὲ τὰ ξαδιάντροπά τῆς τσακίσματα: «Παίρνω τὴν κοῦπά σας!» Τὸ χαρτὶ δηλαδὴ ποῦ ἔχει σχῆμα καρδιάς!... Ναι, θῆελεπες τί κακὴ ἐντύπωσι ἔκανες στοὺς ἄλλους, ἂν δὲν ἦσαν ἀφοσιωμένοι στὸν ἄγγελό σου ποῦ σ' ἔκλεβε... γιατί μάθε ὅτι σ' ἔκλεβε... δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῇς πῶς μιὰ φορὰ πιάσθηκε μὲ τέσσαρες δάμες καρὸ στὸ χέρι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Αὐτὸ θὰ σὲ μάθῃ νὰ μὴν ἀφίνης ἄλλοτε τὸν μικρό μας τὸν Παῦλο νὰ ἐγγίξῃ τὰ χαρτιά τῆς σάλας: τὰ εἶχε κάνει ὅλα ἄνω κάτω, διότι ἔπαιζε μ' αὐτά.

Η ΚΥΡΙΑ.— Ἄ! κακομοίρη μου, δὲν τὸ περίμενα νὰ μιλήσῃ ἔτσι γιὰ τὸ γυνὸ σου! Λοιπόν, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇς μιὰ τοῦ ὄργου, ὑποστηρίζεις πῶς τὸ καὶμένο τὸ παιδί, τισσάρων χρονῶν νήπιος, ἔγινε ἀπὸ τώρα χαρτοκλέπτης καὶ κάθετα νὰ φτιάχνῃ σειρές!

Ο ΚΥΡΙΟΣ λυσσωδῶς.— Ἄ! τὸ πᾶνγμα καταντᾷ ἀνυπόφορο!... χριστιανὴ μου, θὰ μὲ τρελλάνῃς!

Η ΚΥΡΙΑ.— Τόσῳ τὸ καλλίτερο! καλλίον τρελλός, παρὰ πατέρης ἄσπλαγγνος!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει.— Ἀκουσε, ἀρχιεπὴ, νομίζω, ἦτον ἡ ὑπομονή μου!... Ναι ἢ ὄχι;... γιὰ τελευταία φορὰ - Ἐννοεῖς - νὰ - μὲ - ἀφήσης - νὰ - κοιμηθῶ;

Η ΚΥΡΙΑ ζωηρῶς.— Ποτέ! Μέχρι τελευταίας πνοῆς, θὰ φωνάζω! (Ὁ κύριος Ζαχαράκης ὁρμᾷ ἔξω τῆς κλίνης μετὰ σπουδῆς.) Ποῦ πᾶς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐνδύμενος μετὰ σπουδῆς.— Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ στὸ ξενοδοχεῖο!

(Ἐκ τῶν Δραματίων τῆς Ἀρετῆς.)

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἡ' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἦ Δεσφύουσες.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖον ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπα-
ναθίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν γροῖαν διὰ
τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιδιδωδὴ οὐσίαν
περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον
τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶ-
ται ἐκάστη φιάλη **δραχμὰς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρ-
χίας δραχ. 8).

Τὸ μέχρι τοῦδε ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πωλούμενον μυθιστόρημα

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πωλῇται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων ἀντὶ **λεπτῶν 10**.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλως ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειοτήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῶν τεχνίτης κ. Μηλιάδης, ἀναλαμβάνει οἰκονομικῶς τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.